

OPENING LEESZAAL TE 's-HERTOGENBOSCH.
De officieele opening van de nieuwe leeszaal te 's-Hertogenbosch. (*V.F.B.*)

VEREENIGING VAN RECLASSEERINGSINSTELLINGEN.
De vergadering van de Vereeniging van Reclasseeringsinstellingen op 27 dezer te Utrecht in het gebouw „Irene" gehouden. (*V.F.B.*)

Onder het zegel van den Staat.

UIT HET MIJNBEDRIJF.
De interessante foto's van het leven en werken in de steenkolenmijnen, die we op deze pagina in beeld brengen, zijn genomen in de kolenmijnen te Hoensbroek, een der rijkste en meest bekende mijnen van ons land. — De foto hierboven laat zien, hoe de kolen, na losgehakt te zijn, op karretjes (lorries) geladen naar de liften worden gereden.

Burger Brutes, maire van Honfleur, vervloekte zijn noodlot. Z'n driekleurige ambtssjerp, zijn zeer in 't oog loopende driekleurige kokarde, zijn ultra-republikeinsche slordigheid en de aangenomen naam Brutus, waren even zoovele bewijzen van zijn patriotisme en revolutionnaire principes. En inderdaad, de conventie had geen ijveriger dienaar, dan de burgemeester van Honfleur. Lichaam en ziel had hij gewijd aan de Fransche Republiek, een en ondeelbaar, en aan het apostelschap van Gelijkheid, Vrijheid en Broederschap — of Dood.

En toch — in spijt van dit alles had hij zijn haat veroorloofd, het vrijheids-evangelie ontrouw te worden en was hij de slaaf geworden van een paar schoone oogen, het onvervreemdbaar eigendom van een jongmeisje, dat hem versmaadde.

Hij had haar geringschatting eenigen tijd verdragen, gesterkt door zijn groote ijdelheid, die hem influisterde, dat ze weldra haar gezond verstand krijgen zou, dat haar zou vertellen, wat een prachtige kerel hij was en welk een groote eer het voor haar zou zijn de vrouw te worden van een man als hij, die zoo hoog stond aangeschreven bij de groote mannen der Revolutie.

In zijn zelfverblinding was hij voortgegaan haar het hof te maken, vertrouwende op zijn succes en zichzelf overtuigende dat haar koelheid niets anders was, dan een der vele kunstmiddelen, waarmee de vrouwen gewoon zijn de ware gevoelens van heur hart te verbergen.

Doch opeens was de sluier der zelfverblinding gescheurd en zag hij hoe groot zijn dwaling geweest was. Jeannette had zich verloofd met een ander, André genaamd en kapitein in het republikeinsche leger.

Met woede en haat in het hart had hij het nieuws aangehoord van burger Gilbert, den vader van Jeannette, en daarom zat hij nu in zijn eenvoudige kamer en vloekte.

Hij dacht aan den blik vol leedvermaak, waarvan Gilbert zijn mededeeling deed vergezeld gaan en zette zijn slimmen misdadigen geest aan 't werk om burger Gilbert dien blik en Jeannette haar afwijzing betaald te zetten.

Geruchten, kort geleden gehoord, dat burger Gilbert

De kolen worden, na met de lift naar boven te zijn gebracht, naar de spoorwagens gereden.

in betrekking stond met de vervloekte aristocraten in Engeland, en die hij toen (oordeelende dat ze gevaarlijk konden worden voor den man, dien hij zich als schoonvader had uitgekozen) had onderdrukt en gelogenstraft, kwamen hem nu opeens weer klaar voor den geest.

Wat, als er maar een zweem van waarheid in was! Bij den hemel! De guillotine zou het werk der wrake voor hem uitvoeren!

Niet zoodra had deze gedachte zijn geest vervuld of hij riep om Villette, een bandiet, te gelijkertijd zijn ambtenaar (de leer der Gelijkheid verbood het woord „dienstknecht") en zijn spion.

Villette begluurde hem steelsgewijs van onder zijn ruwe wenkbrauwen, terwijl hij binnentrad en de deur sloot. Hij was een zwaargebouwde man, slordig gekleed, zooals aan den „ambtenaar" van zulk een patriot betaamde met een allerongunstigst uiterlijk.

„Herinner je je een gerucht dat liep een maand geleden, betreffende burger Gilbert?"

„Dat hij in briefwisseling is met de aristocraten in Engeland?"

„Juist! Het is mij opnieuw ter oore gekomen, nù uit een bron, die mij doet denken dat het gerucht niet zonder grond is."

„Grond!" echo-de Villette. „Heb ik je niet verzekerd kort geleden, dat elk woord van het gerucht waar was? Als je bewijzen wilt . . . ."

„Bewijzen!" herhaalde Brutus gretig. „Zijn er bewijzen, man?"

„Een doos vol. Ik weet van burger Gilbert's beambte, mijn neef Rodenard, dat Gilbert in een alkoof, die altijd op slot is, een heelen voorraad verraderlijke papieren heeft, voldoende om half Honfleur naar de guillotine te brengen."

„Je weet zeker, dat jouw neef zich niet vergist heeft?"

„Vergist? Ken je Rodenard, burger maire?"

„Hm! Als hij even bekwaam is aan het sleutelgat als jij, Villette, dan zouden zijn informaties wat waard zijn."

De dikke lippen van den bandiet vormden zich tot een glimlach bij deze soort van vleierij.

„Ik moet dien Rodenard zelf eens spreken," zei Brutus.

„Ik zal hem vanavond bij u sturen!"

„In orde! Je kunt gaan!"

„Er zijn twee soldaten beneden," deelde Villette mee, terwijl hij naar de deur liep. „Zij passeeren Honfleur en vragen nachtverblijf. Hun papieren zijn correct. Ze zijn hier gekomen om een inkwartieringsbewijs."

„Zeer goed! Laat Barret ze het geven," antwoordde

Het hakken der kolen. Een gevaarlijke en zware arbeid.

Het werken met electrische boren, waardoor de schacht geschikt wordt om uitgehakt te worden.

De paardenstallen onder den grond.
(*foto's V.F.B.*)